

Цей огляд видань я вирішила присвятити книгам, присвяченим українській культурі та мистецтвознавству. Інтенсивне вивчення України та українців, їхніх культурних та мистецьких здобутків, історії, особливостей розвитку суспільства, внеску до світової скарбниці культури розпочалося після здобуття Україною незалежності ще 1991 року. До того часу науки суспільно-гуманітарного циклу – мовознавство, соціологія, демографія, мистецтвознавство, книго-, кіно- та музикознавство, які питома мають спиратись на національний ґрунт, розвивались мало. Значно більше уваги було приділено фізико-математичним і технічним наукам. Але сплеск зацікавлення власним минулим вже за кілька років почав втілюватись у нових розвідках, статтях, музейних експозиціях, науково-популярних та наукових книгах.

Згодом науковці почали планувати великі амбітні проекти. Так, за участі багатьох наукових установ НАН України, інших наукових установ і закладів вищої освіти нашої держави видано «Національний атлас України», «Юридичну енциклопедію», «Енциклопедію історії України», «Шевченкознавчу енциклопедію». Триває підготовка і випуск «Енциклопедії сучасної України» та «Франківської енциклопедії», «Словника української мови». Активно опрацьовується концепція «Універсальної української енциклопедії».

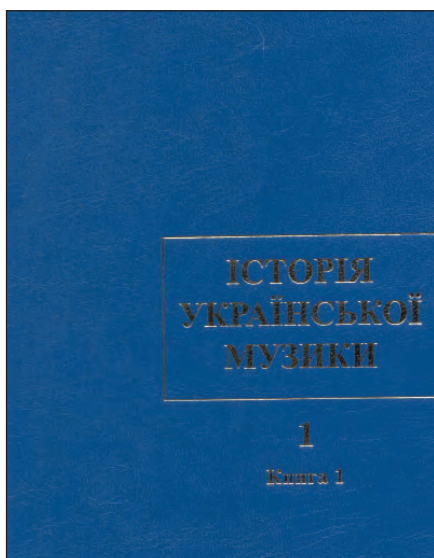
Є великі проекти і в мистецтвознавстві. Наприклад, «Історія української музики» у семи томах, власне її вже друге, перероблене і доповнене видання, підготовлене Інститутом мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України. Перша книга першого тому вийшла друком у 2016 році, нині видання продовжується. У першій книзі викладено історію української музики від її історичних витоків до кінця XVIII ст. У ній детально розглянуто народні традиції музичної творчості. Жанри вокальної та інструментальної народної музики на різних українських етнічних територіях – обрядові, епічні, ліричні, ліро-епічні, побутові пісні. Матеріали зібрані на основі експедиційних та наукових досліджень, із наявних опублікованих, у тому числі й рідкісних та малотиражних джерел.

Багатий ілюстративний матеріал: карти поширення певних пісень, ноти й тексти засвідчують, що від XVII ст. Україна була вокальним донором Російської імперії, саме українці склали основу Патріаршого хору півчих дяків у Москві та в Петербурзькій придворній співацькій капелі, долучились до створення Маріїнської опери в Петербурзі та Великого театру у Москві. Таким чином, музична культура України як частина української культури справляла визначальний вплив на російську.

Як стверджують автори «Історії...», «вона є важливим підсумком дослідження українського музично-історичного процесу, вагомим фундаментом майбутніх «Історій» української художньої та музичної культур, одним із атрибутів цивілізованості української нації, сприяє підвищенню наукового міжнародного авторитету України серед розвинених країн світу».

Усі книги цього видання випущені на власній дільниці Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України.

Говорячи про музику, не можу не згадати прекрасну збірку «Стрілецькі пісні для чоловічого і мішаного хорів» (Львів: Простір-М, 2018, 120 с.), укладену Львівською національною науковою бібліотекою імені В. Стефаника. Підготовлена у рамках наукового проекту «Український видавничий рух XX століття: соціокомунікаційний вимір», збірка містить стрілецькі пісні у обробці відомих українських композиторів: *Василя Барвінського, Михайла Гайворонського, Миколи Колесси, Бориса Кудрика, Миколи Леонтовича, Зиновія Лиська, Станіслава Людкевича, Нестора Нижанківського, Антона Рудницького*. Пісні українських стрільців виникли у 1914—1920 рр. під час активних національно-визвольних змагань і формування Української держави. Авторами мелодій і текстів часто були безпосередні учасники воєнних подій. Це видання, підготовлене за участі Львівської національної філармонії, приурочене до 100-річчя Західноукраїнської Народної Республіки на основі примірника «Великого співанника Червоної калини», що зберігається у Львівській бібліотеці. Видання доповнене світлинами та короткими біографічними нарисами про композиторів. Фахівці

виконали ретельне редагування нотного тексту, доповнили пісні куплетами з інших доступних джерел, щоби показати сучасному читачеві безцінні пісні стрілецької спадщини.

Ще одним безперечно цікавим виданням Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України є **«Етнографічний образ сучасної України»**. Це корпус тематично згрупованих по томах експедиційних фольклорно-етнографічних матеріалів: «Родина та культура сімейного співжиття», «Культура народного харчування», «Господарські заняття, промисли та ремесла», «Традиційне повсякденне та обрядове вбрання», «Календарна обрядовість» тощо. У межах тому інформацію упорядковано по областях, населених пунктах, у їхніх межах — за абеткою. Це видання, випущене також на власній дільниці Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України, є гарним та добре ілюстрованим: малюнки та кольорові світліни дають змогу легше сприймати науково викладений цікавий матеріал.

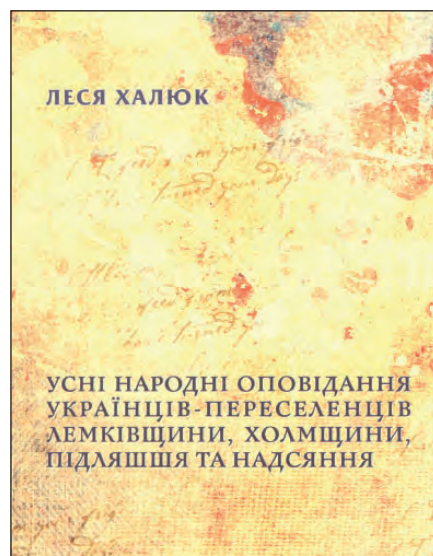
Принагідно хочу згадати тут кілька давніших видань Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України, випущених 2013 року.

«Усні народні оповідання українців-переселенців Лемківщини, Холмщини, Підляшшя та Надсяння: жанрово-тематична специфіка. Художні особливості» (автор **Леся Халюк**, Київ, 2013, 216 с.). Ця книга висвітлює прозовий фольклор українців, переселених із названих регіонів України до Польщі 1947 року. Відома операція «Вісла» стала особистою трагедією багатьох українців, вимушено переселених та позбавлених зв'язків із питомою духовною культурою. Це одна з малодосліджених тем в українознавстві й нині, а за радянських часів про вивчення культури цих переселенців не могло бути й мови. Ці люди змушені були приховувати власну національну приналежність, однак намагались знайти прихисток в усній народній традиції, творячи новітній фольклор, органічно поєднаний із батьківщиною. Адже фольклор як пише Леся Халюк, є *«оперативним реагуванням на особливі події та явища... виникає на основі душевних порухів свідомості й підсвідомості, де пам'ять виконує функції збереження та передачі інформації наступним поколінням. В умовах суспільно-психологічних наслідків політичного наступу на*

традиційну культуру українців фольклор про події 1947 року виконував цілий комплекс функцій... що є вираженням національної свідомості». Можливо, її дослідницькі навички ще стануть вітчизняним фольклористам у пригоді при вивченні відображення в усній творчості революційних та воєнних подій, що розпочались у 2013 році?

«Проблема єдності українства... постала за часів незалежності як одна з найважливіших у системі стратегії внутрішньої безпеки держави. Принципова наукова позиція українських учених Закарпаття та Словаччини, відображена у їхніх працях як кінця минулого століття, так і початку нинішнього, істотно доповнює об'єктивною етнологічною аргументацією спектр досліджень з етнокультурної та етнічної історії України, спростовує новітні псевдонаукові концепції і протистойть чужим геополітичним домаганням». Цими актуальними нині словами академік НАН України **Ганна Скрипник** завершує передмову до збірника наукових праць **«Українці-русини: етнолінгвістичні та етнокультурні процеси в історичному розвитку»** (Київ, 2013, 750 с.). В опублікованих працях різні науковці у різний час та з різних точок зору висвітлюють утвердження загальноукраїнської етності та розвиток етноідентифікаційних процесів у середовищі українців-русинів Закарпаття та Східної Словаччини, питання історичних витоків закарпатського сепаратизму й сучасних виявів політичного русинства, проблеми етногенезу Закарпаття у ретроспективі та лінгвокультурні реалії. Збірник фактично є відповіддю на деструктивні явища: етнокультурний регіоналізм та дезинтеграційні тенденції, які, на думку науковців, не є наслідком еволюційних процесів регіональних спільнот, а зумовлені винятково суб'єктивними чинниками – спекулятивними і протиправними рішеннями політиків та результатами антиукраїнської пропаганди. Це видання є одним із прикладів того, як наука може прислужитись суспільству навіть у таких складних процесах, як формування національної ідеї та розвиток державотворення. ■

Анна Радченко
канд. геол. наук,
головний редактор
Видавничого дому «Академперіодика»
НАН України,
м. Київ

У цьому році Видавничий дім «Авіцена» випустив у світ книгу «Небайдужі думки про медицину і медиків» (Медведь В.І. Небайдужі думки про медицину і медиків. К.: Авіцена, 2019, 216 с.).

Автор книги – **Володимир Медведь** – член-кореспондент НАМН України; доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України; завідувач відділення внутрішньої патології вагітних ДУ «Інститут педіатрії, акушерства і гінекології імені академіка О.М. Лук'янової НАМН України», професор кафедри акушерства, гінекології і репродуктології Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика; консультант Медичного центру «Isida». Книга розрахована на широке коло лікарів різних спеціальностей, але буде корисною також для тих, хто не має спеціальної освіти, але цікавиться медициною, етикою взаємин пацієнта і лікаря, юридичним захистом лікарів тощо.

Представляючи книгу читачеві, Володимир Медведь пише у вступному слові: «Ця книжка народилася фактично за ініціативи зовсім молодих і незнайомих мені колег. Відтоді, як у відділення внутрішньої патології вагітних Інституту педіатрії, акушерства і гінекології Національної академії медичних наук України з'явилася своя сторінка у Фейсбук, я, як керівник відділення, почав більш-менш регулярно писати до неї професійні пости, і в кулуарах різних конференцій до мене стали часто підходити лікарі з дуже приємними словами. Виявилось, що нас читають, слідкують за появою нових дописів, чекають на них, навіть печаляться, коли довго нічого не з'являється. Відгуки були схвальні та щирі. Для мене це стало несподіваною радістю і стимулом до подальшого писання. Відчув, що можу таким чином спілкуватися з молодими колегами, ділитися своїм досвідом, думками, ідеями. Але з іншого боку я відчув і велику відповідальність.

Мій лікарський стаж – понад 40 років, тож певний досвід є, багато на що сформувався свій погляд, виробилися традиції. Це велике надбання, яке досягається тільки тривалою клінічною роботою. Моя перевага – досвід минулого, а перевага моїх потенційних читачів, молодших за мене лікарів, – можливість використати його в майбутньому. Тому вважаю своїм обов'язком не тільки перед колегами, а й перед пацієнтами ділитися набутиим, передавати досвід, намагатися застерегти їх від помилок.

Переважна більшість того, що я писав для сторінки нашого відділення у Фейсбук, містила опис тяжких, складних, драматичних клінічних випадків, обґрунтування та обговорення прийнятих нами рішень. Але деякі дописи були присвячені не конкретним випадкам, а загальним питанням лікарської практики, морально-етичним проблемам медицини. Саме їх зібрано в першому розділі цієї книжки. Крім того, до нього увійшли деякі тексти, які були написані спеціально для часопису «Жіночий лікар», де я виконую функцію одного з редакторів. Загалом до першого розділу ввійшло 15 коротких етюдів про медицину. Назви деяких з них абсолютно зрозумілі, дають повну уяву, про що в них йдеться, інші – алегоричні й призначені зацікавити читача, іноді навіть заінтригувати. У такий спосіб я намагаюся збільшити коло тих, хто не тільки перегляне зміст

цієї книжки, а й відкриє її на певній сторінці, прочитає і, захопившись, продовжить читання, можливо прочитає від початку до кінця.

Іншим варіантом мого спілкування з колегами останніми роками були інтерв'ю, що їх я давав різним професійним виданням. Зізнаюся, що звертаються редакції до мене досить часто, дедалі все частіше, а відмовляти – для мене велика проблема, тож інтерв'ю накопичилося багато. Відібрав для другого розділу книжки вісім з них, які для мене свого часу були важливими та й дотепер актуальні.

Третій розділ склали п'ять нарисів про видатних діячів вітчизняної медицини, з якими мені пощастило зустрітися й тривалий час спілкуватися. Усіх цих людей вважаю своїми вчителями в медицині та житті, багато чого від них запозичив. Бути поруч з ними, мати можливість запитати й отримати відповідь, просто спостерігати зблизька – це було величезне везіння, яке я, напевно, використав не повною мірою. Сьогодні їхніми іменами названо інститути та клініки, а тоді це були живі люди. «Лицем в лице лиця не розрізнити. Велике бачиться на відстані». І все ж я ясно усвідомлював, що поруч – видатна особистість, але через непростиму легковажність не записував, не фотографував, не фіксував іншими можливими способами. Коли потім, багато років потому мені довелося писати про цих славетних людей, я гірко пошкодував, що був такий недоумкуватий. Звісно, ці п'ятеро – не єдині видатні медики, з ким мені поталанило зустрітися на життєвих шляхах і перехрестях, проте я не пишу про інших, залишаючи щось для своїх майбутніх книжок». ■

